

İYİ İŞLER LİSTESİ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 26.12.2010 tarihli (126.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahibi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

Allah Kitabı Kur'an'da, yüzden fazla ayette iman etmekle beraber "salih amel yapmak" diye bir kavram daha kullanıyor. Cennetten söz eden ayetler incelendiğinde, Allah'ın kimlerden razı olduğuna dair ayetler incelendiğinde yüzden fazla ayette Allahu Teâlâ'nın "salih amel yapan insanlar" diye bir kayıt koyduğunu görüyoruz.

"İman eden ve salih amel yapan", "iman eden, salih işlere sahip olan" diye özellikle Kur'an-ı Kerim, adeta imanın bir ön şartı ya da imanın bir koruyucu kılavuzu olarak "salih amel yapanlar" diye bir kayıt koyuyor. Binaenaleyh bu bize, Müslümanlığımızın salih amellerle donatılmış olması gerektiğini hatırlatıyor. Mü'min olmak, Allah'a iman etmek; evet, iman esası olarak bildiğimiz altı esasa iman etmekle gerçekleşiyor, böylece insan mü'min oluyor ama ortada bir hakikat daha var.

İman ettim demek, hem ispat bakımından hem de o imana süreklilik kazandırmak bakımından salih amelle mümkündür. Salih amel yapmamak, salih amelin sahibi olmamak korunması riskli bir iman sahibi olmak demektir. Biz, salih amel kelimesini "iyi iş" olarak tercüme edebiliriz. Türkçesi böyle zaten, iyi iş. Ama Allah neye iyi iş diyor, neye de kötü iş diyor? Bunu Peygamber'inden ve Kitabı Kur'an'dan öğrenmek zorundayız.

Kardeşler,

Bizim için iyi şeyler ve kötü şeyler sadece insan olarak bize ölçüldüğünde, menfaatimize gelen ve gelmeyen diye bir tasnif yaparız. Benim için iyi şey cebime yararı olan, sağlığıma yararı olan, keyfime gelen şeylerdir. Kötü şeyler de bir yolla bana zararı olan şeylerdir. Ama Allah için iyi şey, sadece insanın kendisini ölçerek iyi dediği şeyler değildir. Özellikle "salih amel" kelimesini, "iyi iş" kavramını bir zemine oturtmak gerekiyor.

Kardeşler,

Allah'ın razı olacağı her iş, salih ameldir. Allah ise ibadet diye yapılan şeylerden, insana, canlı olan herhangi bir mahlûka yararı olan her şeye varıncaya kadar insanın yapmış olduğu bütün işleri salih amel listesinde görebilmektedir. Hepimizin istisnasız bir kural olarak bilmesi gereken bir hakikati perçinleyelim: Allah'ın cenneti, bir kediyle bir köpeğin arasındadır. Cehennem de bir kediyle bir köpeğin arasında durur. Bu kadar basit.

Biz salih amel deyince haccetmeyi, Kur'an okumayı, infak etmeyi düşünüyoruz. Öbür taraftan Sevgili Peygamberimiz aleyhissalatu vessalam, fık-u fücur içerisinde, günahlar içerisinde yüzen birisinin susamış bir köpeğe su vermesi, köpeğe merhamet etmesinden dolayı Allah'ın onu mağfired buyurup cennetine koyduğunu söylüyoruz.

Dikkat edin! Cehennem ve cennet köpekle kedinin arasına sıkışmış durumdadır. Çünkü Allah günahlarından dolayı cehenneme girmeyi hak etmiş bir insanı, sırf köpeğe merhamet gösterdiği için - kaldı ki köpek, Allah'ın Şeriat'ında en pis, en murdar hayvandır, salyasının damladığı kuyunun suyunu kullanmak mümkün değildir- böyle necis, domuzdan sonra en necis olan hayvana merhamet gösteren birinin günahlarını bağışlamıştır. Kim bilir o bağışladığı günahlar arasında zina mı vardı, kumar mı

vardı, içki mi vardı, o listeyi bilmiyoruz ama cehennemlik bir adam bir tas suyu köpeğe verdiği için cehennemden kurtulmuştur. Aynı şekilde, Peygamberimiz aleyhisselam Efendimiz evinde beslediği kediyi aç bırakıp, açlıktan ölmesine neden olduğu için de bir kadının cehenneme girdiğini söylemiştir.

İyi işlerin, Allah'ın razı olup ödüllendirdiği şeylerin listesini yazmak istiyoruz. Cennete, cehenneme girmeye veya kurtulmaya yardım edecek işlerin listesini belirlemek istiyoruz. Bakıyoruz ki Peygamber aleyhisselam Efendimiz, Kâbe'nin etrafında tavaf etmek, infak etmek, Allah için cihat edecek ordular kurup donatmaktan söz ettiği bir Medine'de bir kediyi aç bırakmaktan da söz ediyor, bir köpeğe su vermekten de söz ediyor.

Bakıyoruz ki bir kadın, aç bıraktığı kediden dolayı cehenneme giriyor. Başka birisi de bir köpeğe su verdiği için cennete giriyor. Asla "Bu kadar ucuz mu cennet? Bu kadar kolay mı cehennemden kurtulmak" diyemiyoruz. Evet, bu kadar ucuz, bu kadar kolay ve o kadar zor, o kadar değerli.

İnsan, Allah için ve Allah'ın Şeriat'ına uyumlu yaptığı herhangi bir işi, velev ki bir tas suyu bir köpeğe vermek olsun, cennetinin sebebi yapabilir, cehenneminin de sebebi yapabilir. Bizim için önemli olan, iş listesindeki kabarıklık değildir. Bizim, işi büyük veya küçük görmemiz değildir. Bizim niyetimizin Allah için olmasıdır. Önemli olan budur. Allah için olduktan sonra bir avuç buğday bir Uhud Dağı ağırlığı kadar altından da kıymetli oluyor.

Allah için akan, bir damla kan cennete giden ırmak olabilir. Allah için olmadıktan sonra can da çıksa, servet de gitse, hayat da bitse, kâinat da yıkılsa Allah için olmadıktan sonra Allah'ın nazarında bir değeri yok. İki şey iş listemize değer koyuyor, değer getiriyor; Allah için olmak ve Allah'ın Şeriat'ına ters düşmemek. Allah'ın Şeriat'ına ters düştükten sonra namazın da değeri yok, Kur'an okumanın da değeri yok. Namaz, Allah'ın Şeriat'ına göre, fikhın getirdiği kaidelere göre olmadığı zaman cehenneme sürükler. Namaz da Allah'ın Şeriat'ına uyumlu olduğu zaman değerli, herhangi bir salih amel de Allah'ın Şeriat'ına uygun olduğu zaman değerli.

İyi işler, Allah'ın razı olduğu işler sadece camide görülen işler değildir. Sadece Beytullah'ın etrafında tavaf etmekten ibaret değildir. Herhangi bir ziyaret hatta ve hatta bir sofrada yemek yemek için, oturup beraber çay içmek için yapılmış bir ziyaret de Allah'ın Peygamberi Muhammed aleyhisselamın kabrini ziyaret etmek gibi değerli olup Allah'ın cennetine girmeye sebep olabilir. Sadece Allah'ın rızası kastıyla, maddi bir beklenti olmadan ve Allah'ın dinine ters düşmeyen bir arkadaş ziyareti Allah katında, niyet bozukluğu taşıyan Ravzayı Mutahhara ziyaretinden daha çok işe yarayabilir.

Bozuk bir niyetle ve hurafelerle, bidatlerle yapılmış bir Medine ziyareti insana hiçbir şey kazandırmamışken, üç arkadaşın bir yerde çay içip, birbirlerinin gönlünü almak için yaptıkları bir ziyaret cennet sebebi olabilir. Kime göre, neye göre, neye güvenerek bunları söylüyoruz? Allah'ın Kitabı Kur'an'a güvenerek söylüyoruz. O'nun Peygamberi Muhammed aleyhisselamın hadis-i şeriflerine güvenerek söylüyoruz. Allah'ın Kur'an'ına güveniyorum.

Biraz sonra göreceğiz ki o Kur'an, iyi işler listesini sayarken namazın, zekâtın, haccın, cihadın yanında bizim basit gördüğümüz, arkadaşlarla çay içmek olarak gördüğümüz şeyleri de koca koca namazın ve cihadın bulunduğu ayetlerin içine sıkıştırılmış bulunuyor. Çünkü Allah'ın indirdiği Kur'an, İslam'ın kaynağı olan bu kitap, hayatı yaşamak içindir. Camilerde Allah'a ibadet etmek, haccedip

Medine-i Münevvere'de ziyarette bulunmak bu Kur'an'ın yaptırmak istediği şeylerden sadece bir tanesidir. Bu bir taneye kilitlenip, İslamiyet'i, Kur'an'ı namazdan ibaret zannedenler asla kuşatıcı bir bilgiyle Allah'ın kitabını bilmiş değildirler. İslam, hayat dinidir. İslam, camide olduğu kadar yatak odasında da sevap kazandıran bir dindir.

Allah'ın Beyti'ni, Peygamber'inin kabrini ziyaret etmek için yola çıkanla, arkadaşına çay içmek için, selam vermek için, şöyle bir ziyaret etmek için gidene bile Allah için iş yapan olarak kabul eden bir dinimiz vardır. Onun için iyi işler listesi sadece meydanda şehit olacağın cihattan, ihram giyip Kâbe'yi tavaf edeceğin haccından, Kurban Bayramı gününde boğazlayıp keseceğin bir koçtan ibaret değildir. Üç mü'min, beş mü'min bir araya gelip et pişirip yemek için kestikleri koçu da Allah rızası için kabul etmektedir. Bunu Peygamberi müjde etmiştir. Bunu Kitabı Kur'an böyle müjde etmiştir.

Allah, kıyamet gününde "haccedenler buraya gelsin", "şehitler yanıma gelsin", "Kur'an hafızları buraya gelsin", "mücahitler buraya gelsin" diye anons ettirdiği gibi "birbirini seven mü'minler de buraya gelsin, gölgemde onları da bekliyorum" diyecektir. Çünkü iyi işler arasında Allah rızası için, sırf mü'min olduğu için birbirini seven insanların yaptığı eylemde vardır.

Her hâlükârda kardeşler, sağlam bir niyet ve Allah'ın dininin temel sistemine ters düşmeyen bütün işler Allah rızası içindir. Allah'ın ödül vereceği işlerdir. Bu, velev ki bir Müslüman'ın nikâhlı hanımıyla lezzet duyacağı yatak ilişkilerinden ibaret olsun. Onu bile sadaka kabul eden, Allah'ın hoşnutluğuna götüren iş olarak gören dinimiz için Rabb'imize hamd ediyoruz.

Kardeşler,

Biz namazı, orucu, anaya babaya itaati, cihadı, Allah rızası için sevmeyi, sevilmeyi ve nafile ibadetler yapmayı, infak etmeyi, çoluk çocuğumuza harcama yapmayı, çocuklarımıza oyuncak almayı, çocuklarımızın razı olacağı, memnun olup tebessüm edeceği işler yapmayı her birini Allah için yapılacak iyi işlerde görürüz.

Yalnız burada küçük bir parantez açmak istiyorum; Allah için yapmak demek, bir Müslüman'ın abdest alıp, kıbleye dönüp "niyet ettim ya Rabbi senin rızan için çocuğuma oyuncak almaya" demesi gereken işler değildir. Bunu öğle namazının farzını kılarken bile söylemek şart değildir de çocuğa oyuncak alırken nasıl şart olsun? Müslüman, kıbleye döndü mü, öğle namazını kılmak için mescide geldiğini bildi mi niyet budur zaten. "Niyet ettim Allah rızası için, Kâbe'ye döndüm, Kâbe'm güneyde ben kuzeyde" böyle niyetler şart değil böyle bir şey yok. Bunun için, Allah adına olacak, Allah'ın rızası olan iş, Allah'a niyet edilerek yapılmış olacak demek, "niyet ettim ya Rabb'i" demek değildir.

Bir Müslüman'ın "bunca nimetler veren Rabb'im için ben de şunu yapayım" demesi de niyet demektir. Bir Müslüman'ın cehennemden korkup cenneti umut ederek bir iş yapması da niyet demektir. Bir Müslüman'ın "madem Allah böyle istiyor, madem Peygamber böyle istiyor" diye düşünüp bir iş yapması da Müslüman açısından niyettir.

Niyet, güden enerjinin adıdır. Ne için bu işi yapıyorsun? Bu çocuk Allah'ın elindeki emaneti olduğu için sen buna oyuncak alıyorsan çok ciddi bir şekilde Allah için iş yapıyorsun demektir. Ama filancalar aldı ben de çocuğa benzer bir bisiklet almasam "bu adam kazandıklarından çocuğuna bile harcamıyor" derler dediğin an, Allah devreden çıktı demektir. O zaman, aldığın bisiklet havalı bir lastiğin içinde gidip gelen oyuncaktan ibaret kalır. Sen ondan ecir kazanamazsın. Ama bisiklet alırken

de “niyet ettim ya Rabb’i senin rızan için çocuğuma bisiklet almaya kabul buyur, “velhamdülillahi Rabb’il âlemin” deyip dua etmen de gerekmiyor. “Baba bana bisiklet alır mısın?” “Alırım tabi yavrum.” Dediğin an, sen niyet ettin demektir. Yeter ki o arada çocuğun dırdırından kurtulmak, komşuların göz ablukasından, onların riya teşvik eden denetlemelerinden etkilenmemiş olarak o bisikleti almış olma.

Allah için infak ederken, mesela; evine kaliteli bir yiyecek alırken, peynirin iyisini alırken, meyvenin kalitelisini alırken ‘niyet ettim ya Rabb’i bu iyi peyniri rızayı şerifin için almaya’ demen gerekmez. Hac mı ediyorsun, umre mi yapıyorsun da ihram giyerken niyet ettin? Telbiye mi getireceksin? Hayır. Ne yapman gerekiyor? Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Sen babasın zaten, ağabeyisin, annesin, amcasın. Bu çocuk senin elini öptüğü zaman ona verdiği harçlıktaki maksadın akrabalığı, yeğenliği, çocukluğu, torunluğu, dedeliği yani o sılayı korumaya, dede olmanın hakkını vermeye, amca olmanın hakkını vermeye, dayı, hala, teyze olmanın hakkını vermeye, baba olmanın içini doldurmaya niyet ediyorsun ya bu Allah’ın en muhteşem emirlerinden biri olan sılayı rahimi korumak değil midir?

Sılayı rahim Allah’ın Arş’ında bağlanmış bir bağ değil midir? Bu, yeğen olarak senin elini öpen, senin gözüne bakan bir yeğene yeğenliğini hissettirmen, amca olarak, dayı olarak, hala olarak, teyze olarak, dede olarak varlığını hissettirmen senin, riya olmadığı sürece öbür amcaya, öbür dayıya, öbür halaya farklı olduğunu hissettirmek için düğünde takı yaptırmak değildir. Amca olarak, senin dayı olarak, hala olarak verdiği bu bilezik, yeğenin senden amcalığı, dayılığı, halalığı görmesini kavraması içindir. Bu zaten niyettir, sılayı rahimdir. Amcalığı hissettirmektir, halalığı hissettirmektir. Allah’ın rızası bunun tam ortasındadır. Dinimiz sadece seccade serip namaz kılmaya yönelik bir din değil. Namazı, orucu, haccı, cihadı ve bizim mukaddes bildiğimiz, mübarek bildiğimiz bütün amelleri birer parça gören dindir. İslam, bütün bunların ortak adıdır. Sadece namaz kılmak, sadece tespih çekmek, sadece hafız olmak İslam değildir.

Nasıl bir insan sadece gözüyle insan olmuyor, bir insanın gözünü çıkarıp alınca insan almış olmuyorsun, insandan bir organ çıkarmış oluyorsun, İslam da böyle. Sadece onun tespihine, zikrine takılıp kalırsan en büyük yatırım kaynaklarını kaybetmiş olursun. Sadece camiye İslam simgesi olarak görür evinde camilik pozisyonlar üretmezsen, din olarak sadece Cuma Hutbesi’ni dinler ama Riyazu’s-Salihin okumayan, İhya-i Ulumiddin okumayan bir Müslüman olarak ahirete gidersen büyük sermayeler kaybetmiş, yatırım imkânlarını, fırsatlarını heba etmiş birisi olarak ahirete gitmiş olursun.

Bunları nereden biliyoruz kardeşler? Allah’ın Elçisi, Peygamberi sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’den biliyoruz. Ebu Zer radiyallahu anh diyor ki: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme bir gün dedim ki: ‘Ya Resûlullah! Bana cehennemden kurtulacağım şifreyi öğretir misin?’ buyurmuş ki: ‘İman ya, iman.’ demiş ki Ebu Zer: ‘Ama ya Resûlullah, iman dediğin şeyin ameli yok mu?’ ‘E var tabi’ buyurmuş. ‘E bu gene yük oldu bana’ demiş. ‘O zaman Allah’ın sana verdiği malı iyilik için kullan’ buyurmuş. ‘Fakirsem ne yapacağım?’ demiş. ‘Fakirsen, mal infak edemiyorsan iyiliği emreder, kötülükten alıkoyarsın, “bunu yapma dersin, sen namaza gel” dersin.’ ‘E beceremiyorsam, konuşma yeteneğim yoksa ne yapacağım o zaman?’ ‘O zaman yolda kalmış zavallı birine yardım edersin.’ demiş. ‘Ben kendim zavallıysam ne yapacağım peki?’ demiş. Ben kendim zavallıysam ne yapacağım? ‘O zaman çaresiz birine akıl verirsin’ demiş. ‘Benim aklım yoksa ne yapacağım’ demiş. ‘Benim de aklım yok.’ Çare üretiyor Peygamber: ‘Git birine akıl ver, cennete gir. Birine tebessüm et cennete gir.’ O yok, o yok. Dönmüş buyurmuş ki: ‘Ebu Zer, senin derdin çaresiz kalmak mıdır’ demiş ‘ben sana çare

üretiyorum.’ ‘Üretiyorsun ama ya Resûlullah bunların hepsini yapmam mümkün değil ki. İman dedin, amel dedin, infak dedin, emri bi'l ma'ruf dedin, çaresizlere yardım et dedin, git adama tebessüm et dedin. E bunları, ben hepsini yapamam.’ Buyurmuş ki aleyhisselam Efendimiz: ‘Beni dinle Ebu Zer! Bu saydığım şeylerden herhangi birini yapan onu yapmaya devam ettiği sürece cennete vallahi girer.’ demiş.”

İşte bu, Yahudi'ye karşı silah kullanıp dinini müdafaa eden, onurlu mü'mine cennet vaat eden Allah'ın, ona yiyecek götüren, silahına mermi parası götürene cenneti vaat eden Allah olduğunu gösteriyor. Mermi parası veremeyenin moral için selam vermesi, “maşallah sen bu zamanda cihadı ayakta tutuyorsun, Allah mübarek etsin” diyene de cennet vaat ettiğini gösteriyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bunu yapacak, bunun için telefon edecek kadar parası olmayan zavallı birinin de kalkıp sabah namazı kıldığı bir gecede Rabb'ine dua edip ‘kardeşlerime yardım et ya Rabbi, onları yalnız bırakma” demeye de cennet vaat ettiğini gösteriyor.

Hepimiz ilan edebiliriz ki mü'min olmak, sadece meleklerle iman etmek değildir. Sadece mü'min olmak için haccetmek, Kur'an okumak, hoca olmak şartı yoktur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz iman listesini sayarken: “iman, yetmişden fazla bölümden oluşur” buyuruyor. “Bunların en birincisi 'lailaheillallah' demektir. Ama Müslümanların yürüdüğü yoldaki bir çalıyı, bir cam parçasını, kalın bir taş parçasını kimsenin ayağına zarar vermesin diye yoldan kaldırıp ve bir kenara koymak da imanın bölümlerinden bir bölümdür” buyuruyor.

Şu liste, iyi işler listesine bak. Uhud'da şehit olacağın, imanın içeriğinde Uhud'a giderken çocukların ayağına batmasın diye bir çiviği alıp kenara koymak da lailaheillallahla başlayan listenin içinde var. İman budur. Bunlar sadece hadislerde mi böyle? Hayır, Kur'an okuyoruz ya. Kur'an-ı Kerim'de Bakara Suresi'nde Allahu Teâlâ iyilikle ilgili standarttan söz ediyor. Listeleri sayıyor. Ne buyuruyor?

“مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ ” “iyi, iyi kaliteli” وَلَكَرَّ الدَّرِّ
Allah, iman, kaliteli mü'min, Ebubekirlik standartları, Ömerlik standartları, Osman, Ali kalitesinde imandan söz ediyor. Çünkü bu ayetler Ali'nin kulağına döküldü, Osman'ın kulağına döküldü. Ebubekir, Ömer bu ayetleri sancak yapıp yeryüzüne çıktılar. Allah iman, iyilikten söz ederken “iman, iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, kitaplara, peygamberlere iman etmektir” buyuruyor. Bunları zaten biliyorduk biz. Bunları biz ayetten dinlemesek de biliyorduk. Ama aynı ayetin içinde, yine Bakara Suresi'nde henüz ayet bitmeden Allah, dikkat edin, bakın; meleklerle, kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe, Allah'a, Allah'a iman etmenin iyi olmaktan, iyi olmanın şartlarından ibaret olduğunu söylediği ayetine nasıl devam ediyor? Henüz ayet bitmedi. Aynı ayette: وَالْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ
“وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ”

Bir de bu kaliteli işler nelermiş? Bir de çok çalışarak biriktirdiği, sevdiği parasından akrabalarına, yetimlere, miskinlere, yolda kalmışlara, dilencilere, kölelere vermek de Allah'a iman etmek, meleklerle, kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe Allah'ın Kitabı'nda iman etmek kalitesinde işlerdir. Zekâtтан söz etmiyor. Zekât değil. Çünkü sen zaten “zekât vermiyorum” desen Allah'a iman etmiş olmaz, ahiret gününe iman etmiş olmazsın. Şu ayetin saydığı listeye dikkat edin: “Allah, ahiret, melek, kitap, peygamber ve akrabaya iyilik.” Akrabaya iyilik, yetime iyilik, miskine iyilik, cihada infak değil. Allah için ordular kurmak değil, develer yükü erzak getirmek, silah getirmek değil. Hangi iyi şeyden bahsediyor? Yeğenine alacağın bir saatten bahsediyor. Bir yetime alacağın bir kutu

bisküviyi Allah, ahirete iman etmek diye saydığı listenin içine yerleştirmiş. Ayet yine bitmedi. Şimdi araya, senin o ayda bir maaşından biriktirip getirip bir vakfa, bir derneğe, bir yetime, bir dul kadına verdiğin beş kuruş, on kuruşu Allah'a, meleklerle, kitaba, peygamberlere, ahiret gününe imandan sonra saydı. Ayet, yine noktalanmadı, devam ediyor. وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ "Ve namaz kılarlar." Namaz kılmak, namaz. أَقَامَ الصَّلَاةَ "Ve zekât verirler." Kimler? İyi adamlar. Namaz önümüze çıktı, zekât önümüze çıktı. Ondan önce ne vardı? Basit sadakalar, iyilikler yapmak vardı. Ondan önce ne vardı? Allah'a iman, ahirete iman, peygambere iman vardı. Ayet bitti mi? Kaliteli işleri sayan ayet bitmedi. "وَالْمُؤْمِنُونَ بَعْدَهُمْ إِذَا عَاهَدُوا" "Verdiği sözünde de dururlar." Allahuekber! Çocuğundan büyüğüne kadar konuştuğu sözünü yemeyen, sözünde duran adam, Allah'a ve Peygamber'e iman eden, ahiret gününe iman eden, namaz kılan, zekât verenle beraber tutuluyor.

Bu kadar mı? Hayır, iyi işler listesi bitmedi. Biz, iyi iş deyince sadece cihat etmeyi, sadece hacetmeyi, sadece zekât vermeyi düşünüyoruz ama bunlara sevaplar veren Allah, Kitabı Kur'an'ın ilk cüzünde, ilk surelerinde neler anlatıyor? Bitmedi. "وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ" "Bir de dara düştüklerinde, bunaldıklarında sabredenler." İyi adamların listesine bak! Çocuğu kendisini bunalttığına feryadı figan çıkarmayıp sabrediyor. O, zekât veren gibi, namaz kılan gibi, meleklerle iman eden gibi, Allah'a iman eden gibi büyük iş yapmış. Ne yapıyorsun ki zaten sabretmekten başka çaren mi vardı? Hayır, önemli değil. Sabretmeyip sui edeple Rabb'ine karşı isyan da edebilirdi. Boş boş beklediğini de zannedebilirdi. Hayır, o sabrediyor, sabrının karşılığını da Allah'ın vereceğine iman ediyor ya. Eee ne saydı bu ayet bize? Neyi saymış biliyor musunuz?

"أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ" "Sadık Müslümanlar bunlardır" Allah buyuruyor. Müttaki mü'minler de bunlardırlar. İyi işler listesini sayıyoruz. Bu listede namaz var, bu listede zekât var, bu listede hac var, ahiret var, Peygamber var, çok şey var. Ama asıl gaye bu listede, Allah niyetiyle İslam olmanın gereği olarak yapılan her şey var. Allah için yapıyor olduktan sonra Allah'ın sevap vaat etmediği bir şey yoktur. Hem de bu sevap şöyle küçük bir avanta değildir. Küçük bir avanta değil. Hani sen yüz puanlık bir işe girdin, bunu beceremedin, beş puan da sana yazalım değil, öyle değil.

Abdullah ibni Sabit isimli bir sahabi Tebuk Gazvesi'ne hazırlandığı günlerde Peygamber aleyhisselam Efendimiz'e haber edilmiş ki "çok ağır hasta oldu, gel ya Resûlullah" demişler. O da kalkmış Abdullah ibni Sabit isimli sahibinin evine gitmiş. Bakmış ki hiç iyi durumu yok, çok üzülmüş. "إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ" demiş. Yani anlaşıldı ki yolcu, son dakikalarında. Kızı demiş ki Abdullah ibni Sabit'in: "Ya Resûlullah!" "Zavallı babam" demiş, "şehit olacağım diye bir sürü de hazırlık yaptı" demiş. "Bak şu paket de onun hazırlığı." Hani teçhizatını hazırlamış, Resûlullah'la cihada gideceğim, şehit olurum diye umuyordu, "yatağında öldü zavallı" demiş. Buyurmuş ki: "öyle değil, o niyet etmişti ya şehit olarak öldü" buyurmuş. Yatağında, yatağında. Neden? Çünkü Allah, kullarının yapmak istediklerine yaptıklarından fazla değer veriyor da ondan.

İbni Abbas radiyallahu anhuma diyor ki: "Biz haccederken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemele beraber, birisi devesinden düşüp öldü. Adam ihramlı, Arafat'ta, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemele beraber haccediyor ama hacı bitmedi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemele buyurdu ki: "Bunu güzel yıkayın, elbisesiyle mezara koyun." Yani üstündeki ihram kıyafetiyle yani özel kefen yapmayın buna. "Çünkü bu Rabb'inin huzuruna bu ihramıyla ve telbiye getirerek dikilecektir" buyurmuş.

Çünkü kul, haccetmeyi beceremese bile niyeti ve emeli sayesinde ihramıyla Allah'ın huzuruna çıkabilir. Öbür taraftan hacı amca olmak için bir sürü servet yatırmış birisi de hac borcuyla Rabb'inin huzuruna çıkacaktır. Çünkü Allah niyetlere ödül veriyor. Eğer niyetlere ödül vermeseydi, beceribildiklerimize sadece ödül verseydi kim Allah'ın cennetine girebilir ki? Ne becerebiliriz ki?

Kardeşler,

Bizim iyi işler listemiz doğru, camiden başlar; doğru, taharetle başlar. Lâkin camide kalmaz, taharette kalmaz. İş yerlerimiz, sokaklarımız, ticaretimiz, evlerimiz, oturma odalarımız, pikniklerimiz, gezilerimiz, yatak odalarımız, muhabbet ortamlarımız her biri Allah için yaptığımız iyi işler listesine girer; girebilir. Aynı ziyaret bayramlaşma olsun diye olur, bayramdan sonra kaybolur gider, buhar olur gider. O ziyareti Allah'ın emridir, akrabalık hakkı diye yaparsın ecir kaynağı olarak defterine yazılır. Rabb'inin huzurunda onu bulursun. Her şey niyete kilitli ve Allah'ın dinine uyumlu olmaya bağlı.

Kardeşler,

Bu kanun yani iyi işler listesi kanunu bizim için özel değil. Allah eski ümmetlere de böyle muamele yaptı. Âdem aleyhisselamdan beri açtığı kapısından girenler böyle girdiler. Hatta ve hatta Buhârî ve Müslim'in rivayet ettiği bir hadisten daha büyük bir şifreyi çözüyoruz. Biz, "şu işi yaparsan Allah buna sevap verir" diye bekliyoruz. Ama bakıyoruz ki Peygamber aleyhisselam Efendimiz böyle tarif etmiyor. Buyuruyor ki: "Bir Müslüman iyi bir iş-Allah'ın listesindeki iyi işlerden biri, ne olduğunu gördük, Bakara Suresi'nde gördük Allah neye iyi diyor- iyi işlerden birisini yapmaya niyet ediyor. Henüz yapmadan, Allah meleklerine: 'Bu kulumun niyet ettiği işi yapmış yazın.' buyuruyor. Henüz yapmamış. Yaptığı zaman da Allah, 'kulum bu işi yaptı, on defa yaptı yazın' buyuruyor." Ve bu on rakamı, kulun niyetindeki kaliteye ve hızındaki yüksekliğe göre yedi yüz katına kadar da çıkıyor. Bir kuruş veriyor, Allah onu yedi yüz kuruş sayabiliyor. Neye göre? Her şey niyete göre. Senin kafa yapın neye göre kurulu? Sen Ramazan'da fitre verip kurtulmayı mı düşünüyorsun? Küçük bir sadaka da olsa Allah'ın dinine yardımım olsun diye mi düşünüyorsun?

Sen namaz kılmakla ne düşündüğüne bak, Allah'ın sana ne vereceğini anlarsın. Eğer secdeye indiğinde kendini maden ocağında eriyip kalıba dökülen bir madenin sıvıya gelmiş hâli gibi secdeye yığıyorsan, Rabb'inin önünde eriyip kül olduğunu düşünüyorsan Rabb'in de seni kendisine yükselmiş bir kul olarak kabul ediyor demektir. Ama vakit geçirmek, hele kış günü iyi vakit geçirmek için kaloriferli cami arıyorsan sen, zaten Allah seni aramıyordu. Niyetlerimiz kadar Müslüman'ız. Niyetlerimiz ve heyecanımız kadar, taşıdığımız kapasite kadar, beceribildiklerimiz kadar değil niyetlerimizle taşıdığımız kapasite kadar Allah katında değerimiz vardır. Çünkü Allah bizim gibi ölçmüyor. Bizim kullandığımız ölçekleri kullanmıyor.

Allah bedenlerimize, kıyafetlerimize bakıp bize puan vermiyor. Kalplerimize, beyinlerimize bakıp ne düşündüğümüzü görerek karar veriyor. Bunun için Tebük'ten dönerken Efendimiz aleyhisselatu vesselam, kırk günden fazla aç, güneşin altında, susuz, büyük bir cihad hareketinden döndüler. Yaya, beş yüz kilometreden fazla yol kat ettiler; sıcaık, ateş gibi çöllerin üstünde. Bir grup Müslüman da Medine'de evlerinin bahçesinde, hurma liflerinin altında keyif sürüyorlardı. Bir grup Müslüman onlarla beraber Tebük'e gelmemişlerdi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki: "Biz bunca vadiyi kat ettik, bunca tepeden indik çıktık ya, bu kadar sevap kazandık ya, Medine'de bir gurup kardeşiniz var, hanımlarıyla evlerde oturuyorlar, gölgedeler şu anda ama biz hangi vadide bir adım atıp sevap kazandıysak aynı sevabı Allah Medine'de onlara yazdı." "Biz bir tepeyi tırmanırken,

sırtımızdaki teçhizatla ter akıtırken, onlar evlerinde, Medine’de, gölgede, düzlük bir yerde oturdukları hâlde Allah, bizim tepeyi tırmanırken kazandığımız sevabın aynısını onlara da yazdı.” Çünkü Allah biliyordu ki o kulların gerçekten bir özrü olmasa, Medine’de evlerinde oturmazlardı. Yürekləri Resûlullah’la onların. Bedenleri, takatsizlikten, hastalıktan veya annesini babasını beklemek zorunda olduğundan, anasını tedavi etmek, hastasına bakmak zorunda olduğundan dolayı Resûlullah’tan ayrı kaldı.

Bu dinde Medine’de oturup, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve ashabı güneşin altında kavrulurken, evindeki bahçenin gölgesinde oturup Resûlullah’ın sevabına ortak olmak var. Ama aynı Peygamber, kendi gözlerinin önünde kılıçla, mızrakla delik deşik olmuş bir Müslüman’ı, Allah için yapılan bir cihatta delik deşik olmuş bir Müslüman’ı gösterip “bu cehennemdedir” de buyurmuş. Çok merak edilince de anlaşılmış ki adam, Resûlullah’la beraber Allah’ın dinini yüceltmek için değil asıl gayesi düşman Medine’ye gelirse ilk görecekləri bahçe onun bahçesi, ilk işgal edilecek bahçe onun bahçesi, bahçesini korumak için gitmiş.

Niyet çürük. Niyet çürük olunca vücuduna giren onlarca mızrak, akan kanı, uçup giden ruhu cennete girmesine bile yetmemiş. Niyet sağlam olunca, maksat büyük olunca evinde hanımıyla, çocuklarıyla otururken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yüzlerce kilometre yolu, yaya yürüdüğü çöl yolculuğundaki sevabına denk sevapların sahibi olmuştur. Çünkü Allah, yaptığımız işleri değil yapmayı hedeflediğimiz işlere; ruhumuzu dolduran, yüreğimizi basan, beynimizi işgal eden, hasretiyle kavruğumuz işlere Allah sevap veriyor.

Tembel tembel kıldığın, üşene üşene seri bir şekilde kıldığın binlerce rekâtlık teravihe bakmaz, iki rekât huzur içerisinde, kendini sıradan geçer gibi hissettiğın rükûlar, secdeler yaptığın namaza Allah’ın izniyle cennet verir, Firdevs verir. Neden? Çünkü biz beşeriz. Biz teraziden anlarız. Biz kilogram biliriz. Biz metre biliriz. Biz kulaç biliriz. Biz ayak, adım biliriz, Allah bunları bilmez; kalp bilir, yürek bilir, düşünce, idrak bilir Allah. İyi işler, yapabileceğimiz bütün işlerdir. Hatta ve hatta bir Müslüman’a tebessüm etmeyi bile, bir Müslüman’ın gönlünü alacak bir şekilde “nasılsın” diye sormayı bile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Allah’ın razı olacağı işlerden görür.

Abdullah ibni Ömer radiyallahu anhuma hizmetçisini yanına alıp bir öğle vaktinde, güneşin kavruğuş bir saatte çarşıya çıkmış. Hizmetçisi de çuvalını yanına almış; çarşıdan bir şeyler alacaklarını zannediyorlar. Bir-iki kişiye selam verip geri dönmüşler. Eve geldiklerinde hizmetçi şaşırılmış. Demiş ki: “biz çarşıdan bir şey almak için gitmedik mi, boş geldik” demiş. “Yok, bir şey almayacaktık.” Demiş. “Peki, madem bir şey almayacaktık, bu sıcakta ne işimiz vardı çarşıda?” demiş. “Ne işimiz vardı olur mu?” demiş. “İki Müslüman’a selam verdiğimi görmedin mi?” demiş. “İki mü’minin gönlünü aldım, yeter bize bugün.” demiş. “Hepten boş geçecekti günümüz.” demiş.

Abdullah bin Ömer -Ömer’in oğuş Abdullah- iki mü’minin selam vererek, borç vererek, burs imkânı bularak değil selam vererek gönlünü almış olmayı, gününü boş geçirmemek olarak görüyor. Teheccütlü, sabah namazlı, Peygamber övgülü, mücahit, müttakî, adil bir babanın çocuğuş gününü boş geçirmemek için iki mü’mine selam vermiş olmayı yeterli görüyor. İki mü’minin “aleykûmselâm” sözünü kazanç olarak görüyor. İyi iş listesini görüyoruz. İyi işler, iyi işler...

Kardeşler,

Çocuk yetiştirirken, öğrenci yetiştirirken bu iyi işler listesine önem vermek zorundayız. Çocuklarımız, talebelerimiz bizi “İslam” deyince sadece namaz, sadece hac, sadece Ramazan’da zekât vermekten ibaret bir İslam’ı savunduğumuzu zannetmesinler. En başta, en önce çocuklarımız onları Allah’ın rızasını kazanmak için doyurduğumuzu görmelidirler. “Bu oyuncağı bana niye aldın baba, henüz karne almadık.” dediğinde: “Allah beni sevsin diye sana aldım yavrum.” demeliyiz. Eğitim budur. Böylece çocuk, ona gelen oyuncağı da Allah’tan bilsin. O da Allah için vermeyi öğrenmiş olsun. Eşler, birbirlerinin gönüllerini yaparken Allah için yapmalıdırlar. Hem Allah, onların arasındaki sevgiyi, merhameti geliştirir hem de boşuna yapmış olmazlar.

Zira bir kadına yetmiş sene ipekten koltuklar üzerinde imkânlar sunsan bir defa da istediği mendili almasan sana diyeceği sözü Peygamber söylemiştir: “Senden ne hayır gördüm ki zaten.” diyeceği budur. Aynı nankörlük Peygamber’in ağzından çıkmasa da erkekte de vardır. Otuz sene, kırk sene tutuşmuş şehvetini söndürdüğü hâlde bir defa senin isteğin on dakika gecikti diye “ikinci kadından başka çaresi yok bu işin” diyen erkek de o adamdır. Aynı nankörlük erkeğin kanında da vardır. Ama kadın unuttur, erkek unuttur; Allah unutmaz. Severken, öperken, okşarken, hediye alırken Allah için al, iyi işler listesine yazılsın diye al; Allah unutmaz merak etme.

Sen düğünde ağırlığı kadar takı yapsan, kolundan daha büyük bileziklerle donatsan, ayaklarını da bilezik donatsan nihayetinde onun kardeşine, teyzesine, filan yakınına gerekli alakayı göstermediğini hissettiği gün gittin sen, gittin. Erkek de öyle, kadın da öyle. Lâkin Allah bir gülücüğü, bir tebessümü, bir selamı, bir “nasılsın” sözünü asla unutmuyor. Kabalığı siliyor da bunları silmiyor. Hatta sen “keşke şunu yapabilsem, şu iyiliği yapabilsem” diye hissettiğin zaman seni Allah, yapmış kabul ediyor.

Sevgili Peygamberimiz aleyhisselatu vesselam kaliteli Müslüman’dan bahsederken “filan filan iyilikleri yapan cenneti kazanır” buyuruyor. Bir adam daha, o iyilikleri yapması mümkün değil ama düşünüyor ki “şu adama bak, Allah vermiş o da harcıyor, verse bana ben de harcasam” diyor ya o da onun gibidir, buyuruyor. Kime imrendiğine bağlı... Kimi taklit etmek istediğine bağlı... İçindeki sevda meselesi bu. Kazandıran sevdadır, hasrettir, arzular, emellerdir.

Sen emekli olmayı dört gözle bekleyenle, şahadeti dört gözle bekleyeni Allah’ın aynı tutacağını mı düşünüyorsun? Birisine yatağı dar geliyor. “Allah için ben bu evde nasıl dururum” düşünüyor. Öbürüne de han kadar ev komşularının ki daha geniş olduğu için dar geliyor. İki bakışı biz hissedemiyoruz. Ama Allah, yürekleri okuduğu için, kalplere muttali olduğu için, göğüslerimizin içindeki dünyayı Allah bildiği için bunların birine boş kovan muamelesi yapıyor, öbürüne de bal muamelesi yapıyor. Mühim olan da Allah’ın ne dediğidir.

Bunun için biz çocuklarımızı, mesuliyetini taşıdıklarımızı, Allah için çok iş yapmaya aday kimseler olarak yetiştirmeliyiz. Ve Allah için yapılacak işler sadece çok zeki olup filan tıbbı, filan mühendislik fakültesini kazanıp Ümmeti Muhammed’e büyük hizmetler yapma arzusu değildir. Bu, Ümmeti Muhammed’e yapılacak milyon işten bir tanesidir. Aynı şekilde Allah, bir insanı hangi yetenekle, hangi kapasiteyle yaratmış olursa olsun -velev ki sıfır zekâlı, sıfır yetenekli olsun- onun muhakkak Allah için yapacağı bir iş vardır. Sıfırın altına düşmüş, hiçbir yeteneği olmayan birisine bile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, sadaka torbasını açmıştır. Ne buyurmuştur? “Kimseye zarar verme, sana da Allah sevap versin” buyurmuştur.

Efendimiz aleyhisselam sıfırın altında, eksi sıfır yetenekli insana torbasını açmış. Bir tebessüm edene, bir hasta ziyaret edene sevap vaat ediyor, hasta ziyaret edemeyecek, bir tebessüm edemeyecek, “nasılsın” diyemeyecek bir Müslüman’a da sevap vaat ediyor. Sen, “nasılsın” diyemeyecek durumdaysan, kapasitesizliğin, yeteneksizliğin, kabalığın, hırçınlığının nedeniyle kendi çocuğunu bile, yetim bir çocuğu bile okşayamayacak durumdaysan, kazanamıyorsan, infak edemiyorsan mü’minlerin başına bela olma, camiye gittiğinde Müslümanların ortasına oturup ayağının kokusunu koklatma, caminin kenarında oturmayı düşün. Bu senin kimseye zarar vermeme düşünceni bile Allah, hayır kabul etsin.

İyi işler listesi. İşte liste. Zararsız olmak da hayır. Çünkü sen, Müslümanlardan burs aldığın sürece, sen elin böyle durduğu sürece Müslümanların başına verse bir dert vermese bir dert, sorumlusun sen. Müslümanların daha acil cephelerine harcamaları gereken infak mallarından sen tüketiyorsun, zarar veriyorsun. Sen koltuğunu yenileme, sen ev mobilyanı yenileme, badananı iki senede bir yapma. Müslümanların dul kadın fonlarını sık sık kullanma. Müslümanlar da sana vermeleri gereken dul kadın fonunu götürüp Afrika’da Hıristiyanlık propagandası altında, tehdit altında olan Müslümanların dul kadınlarına versinler. Böylece sen kendinden yonttuğun için öbür tarafı kazandırdığından dolayı Allah sana sevap yazmış olsun.

İyi işlerimiz yerler gökler kadardır. Allah’ın rahmeti bizim zannettiğimiz gibi birden yüze kadar filan sınırlı değil. Allah’ın rahmeti hiçbirimizin hayal edemeyeceği kadar büyüktür, geniştir. Her birimizin adım atışından göz kapaklarını hareket ettirişine kadar müspet veya menfi Allah’tan bir şeyler alma imkânına sahibiz. Bir göz kapağından Müslüman sevap kazanabilir mi? Kazanır tabii. Karşıdakine göz kapaklarını hırçın bir şekilde tuttuğun zaman, onun seninle konuşmasını engellersin. Göz kapakların onun gözüne açık bir şekilde olduğu zaman “benimle konuş” demiş olursun. Hani güler yüz de sevaptı işte? İşte güler yüz, işte tebessüm. İşte bir göz kapağını cennete açılan bir kapı hâline getirme anlayışı.

Kardeşler,

Bir hoca olarak, bir hatip olarak ben kuru vaatler kendi adıma yapabilirim. Allah’ın adına konuşma hakkım yok. Peygamber’inin de kendisini Allah’ın yerine koyma hakkı yok. Konuştuğu Allah’ın adına konuştuğu şeylerdir. “De” dediği için Allah, diyor.

İşte Kur’an’ın ayetlerini gördük. İşte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in hadis-i şeriflerini gördük. Bu Ümmet gözünü açsa, dudağını kıpırdatsa, ayağını oynatsa, hatta hiçbir şey yapmasa içinden hayaller kursa, efkârlanıp devletler kurup devletler yıksa Allah buna bile sevap yazıyor, bunu bile iyi adamlık şartlarından görüyor. Buna bile cennet vaat ediyor. Garantimiz Allah’ın Kitabı Kur’an’dır, garantimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’dir.

Velhamdülillahi Rabb’il âlemin.